

Wat achter ons ligt

Met een deel van ons gezin brachten we een week vakantie in Limburg door. Met temperaturen die hoger waren dan in grote delen van de zomervakantie! Het komt steeds meer op ons af hoe de natuur ontregeld raakt. September wordt al het nieuwe juni genoemd. En dan te bedenken dat we komend weekend starten met het 'winterwerk'...! Hebben de klimaatactivisten op de A12 dan toch een punt? Zien zij dingen waar wij niet aan willen? Omdat wij niet zo van het demonstreren zijn en het overdreven en opstandig gedrag vinden dat ze dagenlang een snelweg blokkeren, zijn we misschien geneigd om de thematiek ook maar niet al te serieus te nemen. Dat zal wel net zo overdreven zijn als de acties die ze voeren. Of...als we eerlijk zijn...zeggen we dat ook omdat we graag in onze comfortzone willen blijven? En...doen we alleen mee met klimaatvriendelijke initiatieven als ons dat geld oplevert? Gek eigenlijk dat voor heel veel dingen een financiële prikkel meer uitwerkt dan een morele prikkel. Als het gas ineens heel duur wordt, kan de kachel wél lager. En als we statiegeld terugkrijgen voor blikjes, kunnen we ze ineens wél terugbrengen naar de winkel. Ik besef heel goed dat we met al onze maatregelen de schepping niet redden – dat is het werk van een Ander. We moeten ons vertrouwen niet zetten op onze uitvindingen, ons beleid, onze inzichten. Alsof wij daarmee het kwaad afwenden. Daar zijn we al zo vaak mee omgevallen. De Heere kan zelfs in de hemel lachen om ons koortsachtige streven naar een wereld waarin het kwaad en de gebrokenheid niet meer bestaat. Maar dat is geen reden om niet verantwoord om te gaan met wat Hij ons toevertrouwde. Ook in dit opzicht moeten we leren sterven aan onszelf, aan onze hebzucht, aan de gedachte dat alles voor ons is en van ons is. Hoe meer we gericht zijn op het verkrijgen van de hemelse schatten en gaven, hoe minder we ons laten meeslepen door een aardse graai- en genotscultuur. Het lijkt me terecht dat dr. W. Dekker in zijn boek over bekering ook deze toepassing maakte!

Wat voor ons ligt

Komende week starten de eerste activiteiten van het winterwerk. Er is door vele leidinggevenden, verenigingsbesturen en jeugdwerkers hard gewerkt aan de voorbereiding van een heel winterseizoen rondom Gods Woord. Wat is het goed en nodig om daarover Zijn zegen te vragen – dat hopen we zondagmorgen te doen. Het thema dat de HGJB voor het startweekend aanreikt, is 'Hou vol'. Het is onder andere een thema in de Hebreënbrief. Daar leren we dat volharden niet alleen te maken heeft met volhouden in het geloven zelf, maar ook volharden in de inhoud van het geloof. Er is immers een fides qua (het geloof zelf, het geloof waarmee men gelooft) en een fides quae (dat wat men gelooft). In de catechismus (zondag 7) is dat onderscheid zichtbaar in de woorden kennen en vertrouwen. In het Nieuwe Testament is de aansporing tot volharding zeker op die inhoud gericht. Je proeft het bijvoorbeeld ook in de brieven van Paulus aan Timotheüs. Hij roept Timotheüs op om het pand te bewaren dat hem toebetrouwd is. Of Judas die zijn lezers aanspoort om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd. Het mooie is dat het winterwerk ook in dat licht wil staan: de Schriften onderzoeken op wat ze ons over de Heere leren, over onszelf en over het leven met Hem.

Voor de avonddienst dub ik nog over twee mogelijkheden. Als het een leerdienst wordt, is zondag 30 aan de beurt. Heikele vragen komen daar aan de orde, zoals over de 'vervloekte afgoderij van de paapse mis', voor wie het avondmaal is en ook voor wie het pertinent niet is. Maar ik overweeg ook nog een andere mogelijkheid. Zondag is het precies 6 jaar geleden dat ik in Elburg bevestigd werd. Zoals ik in Contact al schreef, zijn deze 6 jaren compleet anders verlopen dan ik me had voorgesteld. De wegen van God zijn voor ons zo verborgen. Afgelopen voorjaar heb ik erg geworsteld met de vraag of ik me voor eventuele beroepen zou moeten openstellen of niet. Rond de beslissing kwam Paulus' woord uit Filippensen 1:25 zo heel sterk op me af. Het was als een bevestiging voor me, die tegelijk ook richting geeft aan het werk dat ik in Elburg mag blijven doen. Niet dat ik er zondag weer een bevestigings- en intrededienst van zou willen maken. Maar mogelijk wel om een punt te markeren vanwaar we in afhankelijkheid van de Heere en in hoop op Hem en Zijn werken verder mogen trekken.

Ten slotte

Aan u en jullie allen een hartelijke groet uit de pastorie, mede namens mijn vrouw.

Uw A.J.M.